

TAĞUTA

MUHAKEME OLANLAR

İslam Devleti Resmi Dergisi
Rumiyah Dergisi'nin
8. Sayısından Alınmıştır.

Tağuta Muhakeme Olanlar

SÜLEYMAN BİN ABDULLAH BİN MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB

Şeyh Süleyman bin Abdullah bin Muhammed bin Abdulvehhab ﷺ Allahu Teâlâ'nın "Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağut'un önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister. Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve Resulüne gelin" denildiğinde, o münafıkların senden kaçabildiklerince kaçtıklarını görürsün. Öyleyse, nasıl olur da, kendi ellerinin sundukları sonucu, onlara bir musibet isabet eder, sonra sana gelerek: "Kuşkusuz, biz iyilikten ve uzlaştır-

maktan başka bir şey istemedik" diye Allah'a yemin ederler?" [Nisa, 60-62] ayetleri hakkında şöyle der: "Allah'tan başka bir ilah olmadığını bilen bir kişinin Allah'ın hükmüne boyun eğmesi, Resulü Muhammed ﷺ eliyle Allah'ın katından gelen emrine teslim olması gerekir. Her kim Allah'tan başka ilah olmadığına tanıklık eder sonra da çekişmenin meydana geldiği mevzularda Allah Resulü'nden başkasına muhakeme olmaya yönelirse şهادetinde yalan söylemiştir. Tevhid iki şهادet üzerine kurulu olduğuna göre bu iki şهادetin birbirine bağlı olmasından ötürü birinin diğerinden ayrılması söz konusu olamaz. Ve bu kitapta

(yani dedesi Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab ؒ'ın Tevhid kitabında) Allah'ın, kulları üzerindeki hakkını kapsayan la ilahe illallah şahadetinin manasıyla ilgili bölümde aynı zamanda Allah Resulü'nün hakkını içeren Muhammed Allah'ın resulüdür şahadetinin manasıyla ilgili olarak; O'nun bir kul olduğuna, kendisine tapılmadığına, yalan söylemeyen bir resul olduğuna, aksine kendisine itaat edilip tabi olduğuna, çünkü Allahu Teala'dan tebliğde bulunduğu, kendisinin Allah'tan risalet ve tebliğ etme makamına ve ihtilafa düştükleri takdirde insanlar arasında hükmetme hakkına sahip olduğuna, zira kendisinin ancak Allah'ın hükmüyle hükmettiğine, sevgisinin can, aile, mal ve vatan sevgisinden daha üstün olduğuna, uluhiyet adına hiçbir hak sahibi olmadığına aksine Allah'ın kulu ve resulü olduğuna dikkat çekilmiştir. Allahu Teâlâ'nın şu buyruğunda olduğu gibi:

“Şu bir gerçek ki, Allah'ın kulu (olan Muhammed,) O'na dua (ibadet ve kulluk) için kalktığında, onlar (müşrikler,) neredeyse çevresinde keçeleşeceklerdi.” [Cin, 19]

Allah Resulü ؐ de şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz ben O'nun kuluyum. Siz de Allah'ın kulu ve resulü deyin..” [Buhari rivayet etmiştir]

O'na tabi olmak, çekişme durumlarında O'na muhakeme olmak, -kendisine iman ettiklerini iddia edip de başkalarına muhakeme olan münafıklar gibi-başkasına muhakeme olmayı terketmek de bunun gereklerindendir. Kul bununla tevhidin ve tabi olmanın kemalini gerçekleştirmiş olur ki; bu, onun saadetinin kemalidir ve bu, kelime-i şahadetin manasıdır. Bu açıkça ortaya çıktığı takdirde ayetin manası da şöyle oluyor:

“Allahu Tebareke ve Teâlâ, Allah'ın Resulüne ve daha önceki peygamberlere indirdiklerine iman ettiğini iddia edip de husumetlerin çözülmesinde Allah'ın kitabı ve Resulünün sünneti dışındaki şeylere muhakeme olmak isteyenleri yermiştir. Aynı şekilde musannif ayetin iniş sebebini zikrederek şöyle demiştir: “

İbn-i Kayyım şöyle demiştir: “Tağut, kişinin, kendisiyle haddi aştığı her şeydir. Tuğyandan gelmektedir ve haddi aşmaktır.” Davalıların, Allah'ın kitabı ve Resulü'nün ؐ sünneti dışında kendisine muhakeme oldukları her şey tağuttur. Zira kendisiyle kesinlikle

Tağuti Uluslararası Ceza Mahkemesi

şında bir şeye taparsa tağuta tapmıştır. Mabuduyla haddi aşmıştır. Ona, olmaması gereken ibadet edilme hakkı vermiştir. Aynı şekilde her kim Allahu Teâlâ ve Allah Resulü'nden başkasına muhakeme olursa tağuta muhakeme olunmasına davet etmiştir. Allah'ın ؐ, ayeti Allah'ın Resulü'ne ve O'ndan öncekilere indirdiğine iman ettiğini iddia eden kişinin (Allah ve Resulü'nden ؐ) başkasına muhakeme olma istemesini yererek sunuşunu derince bir düşün!

Sonra bu kişi kalkıp bir yandan iman iddiasında bulunuyor bir yandan da anlaşmazlıklarda Allah ve Resulü'nden ؐ başkasını hakem tayin etmeye çağırıyor. “Öne sürenler” sözü, öne sürdükleri imanın nefyini kapsamaktadır. Bu nedenle şöyle buyurmuştur: “İman edenleri gördün mü”? Eğer onlar gerçekten iman ehli olsalardı Allahu Teâlâ ve Resulü ؐ dışındakilere muhakeme olmak istemezlerdi ve ayette onlar hakkında “öne sürüyorlar” denmezdi. Bu söz (öne sürüyorlar) sözü genellikle yalan iddiada bulunanlar ya da sözünün gereğini yerine getirmeyip aksini yaptığı için yalancı konumuna düşenler hakkında kullanılır. İbn-i Kesir şöyle demiştir: “Ayet, Kitap ve sünnetten sapıp da onlar dışındaki batıla muhakeme olanları yermektedir.

Tağutların Lideri Selman Tağut Hakimleri İle Beraber

Buradaki tağuttan maksat budur. Ve Allahu Teâlâ'nın "Onu reddetmekle emrolundular" kavli, tağuta muhakeme olmanın, imana zıt olduğunun delilidir. Zira iman, ancak tağutu reddetmekle ve ona muhakeme olmayı terketmekle sahih olur. Kim tağutu reddetmezse Allah'a iman etmemiştir. Allahu Teâlâ'nın "Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak ister" kavline gelince, yani: Allah'ın kitabı ve Resulü'nün sünneti dışında bir şeye muhakeme olma isteği, şeytana itaattir. Zira o, kendi hizbini, ateş ehli olmaya çağırır.

Ayette tağuta muhakemeyi terketmenin -ki bu kitap ve sünnetin dışındaki şeylerdir- farzlardan olduğuna, Kur'an ve sünnet dışındakilere muhakeme olanların mü'min olmadığına, hatta Müslüman bile olmadıklarına delil vardır.

Ve Allahu Teâlâ'nın şu kavli " Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve elçiye gelin" denildiğinde, o münafıkların senden kaçabildiklerince kaçtıklarını görürsün." Yani: Allah'ın indirdiğine ve Resulü'ne, muhakemeye çağrıldıklarında kibirlice yüz çevirdiler. Aynen Allahu Teâlâ'nın şu ayetinde buyurduğu gibi: "Aralarında hükmetmesi için Allah'a ve Resulüne çağrıldıkları zaman, onlardan bir grup yüz çevirir." [Nur, 48]

İbn-i Kayyım şöyle demiştir: "Bu, Kitap'ın ve sünnetin hakem kılınmasına davet edilip de bunu kabul etmeyerek reddeden kişinin münafıklardan olduğuna delildir.

"Senden kaçabildiklerince kaçtıklarını görürsün" kavli: "Burada (fil) geçişli değil geçişsizdir. Yani "yüz çeviriyorlar manasındadır. Yoksa "başkalarını alıkoyuyorlar" manasında değildir. Bu nedenle masdarı "sudud" olarak gelmiştir. Geçişli olanın

masdarı ise "sadden"dir. Eğer Allahu Teâlâ yüz çevirenin nifakına hükmetmişse bir de bu yüz çevirmesine sözleriyle, ameliyle ve tasnifleriyle insanları Kitap ve sünneti hakem kılmaktan ve bu ikisine muhakemeden alıkoyanın durumu nasıldır?

Sonra da bunun üzerine iyilik ve uzlaştırma istediğini iddia ediyor. Yani böyle yaparak "iyilik" ve de hakem kıldığı tağutla, kitap ve sünnet arasında bir uzlaşma mı istiyor?!

Ben diyorum ki; şu zamanda bu, ilim ve iman iddiasında bulunan birçoklarının halidir. Eğer onlara "gelin Allah'ın indirdiğine ve Resule muhakeme olalım" denirse "onların kibirli bir şekilde yüz çevirdiklerini görürsün." [Münafikun, 5]

Bunu bilmedikleri ve akıl etmedikleri bahanesini öne sürüyorlar.

"Hayır; Allah, inkârlarından dolayı onları lanetlemiştir. Bundan dolayı pek azı iman eder." [Bakara, 88]

Ve Allahu Teâlâ'nın şu kavli:

"Ya nasıl, elleriyle yaptıkları yüzünden başlarına bir felaket gelince, hemen sana geldiler."

İbn-i Kesir şöyle demiştir:

"Allah Teâlâ münafıkları zemmetme (kötüleme) sadedinde: "Kendi işledikleri yüzünden başlarına bir musibet geldiğinde..." buyuruyor. Yani günâhları sebebiyle başlarına gelen musibetlerde takdir, onları sana sürükleyip getirdiği zaman onlar nasıl hemen sana geldiler ve bu musibetler yüzünden nasıl sana muhtaç oldular."

İbn-i Kayyım şöyle demiştir:

“Denildi ki; musibet, onları rezilliklerini ortaya çıkardı. Hallerini ortaya koyan ayetin inmesi onlar için en büyük felaket ve zarardır. Allah Resülü’ne ﷺ muhalefet ederek elleriyle işledikleri yüzünden bedenlerinde, kalplerinde ve dinlerinde uğradıkları zararların en büyüğü kalp ve din musibetleridir.

Öyle ki; (bu felaketler başa gelince) iyilik kötülük, hidayet dalalet, doğru yol sapıklık, hak batıl, ıslah fesat olarak görülür. Bu, kalbine isabet eden musibet nedeniyledir. Süfyan Es-Sevri Allahu Teâlâ’nın “Böylece onun emrine aykırı davrananlar, kendilerine bir fitnenin isabet etmesinden sakınsınlar.” [Nur, 63] kavli hakkında şöyle demiştir: “Bu, onların kalplerinin mühürlemesidir.”

İbn-i Kesir, Allahu Teâlâ’nın “Sonra sana gelerek:

“Kuşkusuz, biz iyilikten ve uzlaştırmaktan başka bir şey istemedik” diye Allah’a yemin ederler?” kavli hakkında şöyle demiştir:

“Senden özür dileyerek: Senden başkasına gitmek ve senden gayrisi önünde muhakeme edilmemizi istemekten gayemiz; sadece iyilik etmek ve ara bulmaktır; yani bu muhakeme edilmenin sıhhatine inandığımızdan değil, sırf yalakalık ve yapmacık kabilinden idi, diye yemin ediyorlar.”

Başkası da şöyle demiştir: “sadece iyilik” yani: kötülük değil. “Ara bulmak” yani: iki düşmanın arasını bulmak için bunu yaptık. Sana muhalefet etmek istemedik, bunu senin hükmünden hoşnutsuzluk duyduğumuz için de yapmadık.”

[Teysirü’l Aziz El-Hamid kitabından, özetle]

